

afgiften for anlæg af en tilsvarende civil retssag. Da retsafgiften for anlæg af en civil retssag foreslås fastsat til 500 kr. i sager om krav under 50.000 kr., og da reglerne om betalingskrav kun omfatter krav under 50.000 kr., jf. retsplejelovens § 477 a, skal afgiften fremover i alle tilfælde være 500 kr. Der skal derfor betales yderligere 100 kr. i forhold til de 400 kr., som fremgår af retsafgiftslovens § 15 a, stk. 1.

Har fordringshaveren tillige anmodet om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser, betales dog i alt 700 kr. (400 kr. + 300 kr.), hvoraf 200 kr. tilbagebetales, hvis der indledes retssagsbehandling i medfør af retsplejelovens § 477 f, 1. pkt.

Til nr. 6 (§ 50, stk. 1)

Det foreslås, at den nye regel i retsafgiftslovens § 2, stk. 6, om tilbagebetaling af en del af afgiften for domsforhandlingen (eller skriftlig behandling, der træder i stedet herfor) i tilfælde, hvor sagen afsluttes uden dom, ved udeblivelsesdom eller ved, at en part tager bekræftende til genmæle, ikke skal gælde i ankesager. Forslaget er begrundet i, at den ressourcebesparelse i forhold til udarbejdelsen af dommen, som begrunder reglen i § 2, stk. 6, typisk vil være væsentlig mindre i ankesager end i sager i første instans.

Til nr. 7 (§ 50, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede omlægning af retsafgiften, jf. lovforslagets § 1, stk. 1.

Det foreslås, at retsafgiften for indlevering af ankestævning til landsret ligesom efter gældende ret skal udgøre mindst 750 kr. og for indlevering af ankestævning til Højesteret mindst 1.500 kr. Hertil kommer i givet fald retsafgiften for domsforhandlingen (eller skriftlig behandling, der træder i stedet herfor), jf. forslaget til retsafgiftslovens § 2 (lovforslagets § 1, nr. 1).

Ligesom efter gældende ret forhøjes retsafgiften med 50 pct. ved anke til Højesteret. Dette gælder også de foreslåede maksima på henholdsvis 75.000 kr. og 2.000 kr., jf. forslaget til retsafgiftslovens § 1, stk. 3, og § 2, stk. 3. Disse maksima udgør således i ankesager for Højesteret henholdsvis 112.500 kr. og 3.000 kr.

Til nr. 8 (§ 52)

Det foreslås, at hvis afgørelsen i tidligere instans ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling, skal retsafgiften for anke tilbagebetales. Det bemærkes, at der heller ikke skal betales retsafgift for sagens

fornyeede behandling i tidligere instans, jf. retsafgiftslovens § 10 (lovforslagets § 1, nr. 2).

Det bemærkes, at hvis landsretten hjemviser en sag til fornyet behandling i byretten, og landsrettens afgørelse om hjemvisning herefter (efter tredjeinstansbevilling) ændres af Højesteret, således at sagen alligevel ikke skal hjemvises til byretten, er anken til landsretten ikke fritaget for retsafgift. Hvis omvendt Højesteret som tredje instans ophæver såvel byrettens som landsrettens afgørelser og hjemviser sagen til fornyet behandling i byretten, tilbagebetales ankeafgiften for både landsret og Højesteret.

Endvidere bemærkes, at der ikke sker tilbagebetaling af retsafgift, når ankesdomstolen ophæver en afgørelse i tidligere instans uden at hjemvise sagen, idet ankesdomstolen enten afviser sagen fra domstolene eller selv behandler sagen i første instans.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 61, stk. 2)

Efter de gældende regler påhviler tillægsafgiften efter retsafgiftslovens § 1, stk. 2 og 3 (den såkaldte berammelsesafgift), den part, der anmoder om berømmelse, eller i mangel heraf (dvs. hvis retten af egen drift berammer sagen) den, der har anlagt sagen.

Afgiftspligten for den yderligere afgift efter den foreslåede regel i retsafgiftslovens § 2 (lovforslagets § 1, nr. 1), der erstatter berammelsesafgiften, bør imidlertid ikke knyttes til en anmodning fra en part. Det foreslås derfor, at afgiften efter § 2 i alle tilfælde skal påhvile den, der har anlagt sagen.

I ankesager må udtrykket »den, der har anlagt sagen« forstås som »den, der har indbragt sagen for ankeretten«, altså appellanten.

Der foreslås en udtrykkelig henvisning til retsafgiftslovens § 7, hvorefter modkrav til selvstændig dom i afgiftsmæssig henseende betragtes som et selvstændigt søgsmål. Afgiften efter § 2 for modkrav til selvstændig dom påhviler således den part, der har fremsat modkravet.

Til nr. 10 (§ 62, stk. 2)

Efter de gældende regler kan manglende betaling af tillægsafgift efter retsafgiftslovens § 1, stk. 2 og 3 (den såkaldte berammelsesafgift), alene have den konsekvens, at sagen ikke berammes til domsforhandling. Hensynet til modparten og til sagens behandling inden en rimelig frist nødvendiggør imidlertid jævnligt, navnlig i ankesager, at sagen berammes til domsforhandling, selv om tillægsafgiften ikke er betalt.